

A 1668/medborger**Behandlas i** Utskottet för välfärd i Norden

Utskottet för välfärd i Nordens betänkande över

**Medlemsförslag
om det Nordiske borgerskab****Förslag**

Utskottet för välfärd i Norden föreslår att

Nordiska rådet rekommenderar de nordiska regeringarna

att införa ömsesidigt erkännande av e-identifikation inom Norden*att* låta de nordiska ländernas folkbokföringsmyndigheter erkänna varandras identifikation av medborgarna i Norden*att* säkra att de nordiska ländernas e-identifikation- och e-signatursystem igenkänns och erkänns över gränserna så att medborgarna i Norden inkluderas i en digital kultur där interoperabla system involverar alla sektorer och låter den enskilde medborgaren verka i en nordisk vardag utan problem med att identifiera sig.

Utskottet för välfärd i Norden föreslår att

Nordiska rådet rekommenderar Nordiska ministerrådet

att i samarbete med Nordiska rådet genomföra rundabordsamtal med bankerna och näringslivet för att diskutera användandet av personnummer som ett villkor för att ingå avtal och för att säkra att användandet av det gemensamma nordiska e-ID blir så smidig som möjligt**Bakgrund**

Nordiska rådets mittengrupp lade fram ett medlemsförslag om *det Nordiske borgerskab* i oktober 2015. Förslaget pekar på de problem som de medborgarna i de nordiska länderna stöter på när de lever och verkar över gränserna inom Norden. Mittengruppen menar att många av problemen kunde lösas genom ett gemensamt nordiskt medborgarskap i tillägg till de nationella medborgarskapen. Även införandet av ett nordiskt person-/identifikationsnummer ingick i förslaget.

Mittengruppen önskar ett samlat Norden och vill att alla nordiska medborgare ska behandlas lika i de nordiska länderna. De ska ha samma rättigheter och skyldigheter.

*Nordens tid är nu – förutsättningar och möjligheter med ett nordiskt medborgarskap*¹
Tankesmedjan Agenda, Finland, har med utgångspunkt i mittengruppens förslag tagit fram en rapport där möjligheterna att införa ett nordiskt medborgarskap diskuteras. Rapporten går igenom vad ett nordiskt medborgarskap kunde innebära, hur lagstiftningsarbetet har sett ut inom Norden och hur det kunde se ut och vilka olika ambitionsnivåer det nordiska samarbetet kunde ha.

Sten Palmgren listar tre olika modeller för införandet av ett nordiskt medborgarskap: Den ambitiösa modellen med nordisk "hembygdsrätt", en avtalsmodell och slutligen en pragmatisk modell.

I den *ambitiösa modellen* skulle vissa grundläggande rättigheter knytas till hembygdsrätten – här nämns en villkorlös rätt att bo och vistas i samtliga nordiska länder och att i dem kunna arbeta och få sociala och ekonomiska rättigheter på samma villkor i som medborgarna i landet i fråga. Även rösträtten i statliga val kunde vara knuten till den nordiska hembygdsrätten. Modellen förutsätter någon form av statsförbund mellan de olika nordiska länderna, med ett övernationellt beslutsfattande, exempelvis där Nordiska rådet har beslutandemakten i vissa specifikt angivna frågor där rådet utfärdar direktiv åt medlemsstaterna om att lagstifta på ett visst sätt. En politisk förutsättning för detta skulle vara enhällighet i Nordiska rådets beslut. Områden under Nordiska rådets lagstiftningsmakt föreslås vara arbetsmarknad, företagsverksamhet, utbildning och i viss mån sociala förmåner och beskattning. En väsentlig fråga är vilka som ska vara berättigade att erhålla nordiskt medborgarskap och på vilka grunder medborgarskap erhålls eller beviljas på ansökan. För att kunna accepteras utifrån EU-rättens krav på likabehandling och förbud mot diskriminering på grund av nationalitet föreslås nordiskt medborgarskap villkoras till de som är EES/EU-medborgare och fast bosatta i ett nordiskt land.

Avtalsmodellen byggs på fördrag mellan de nordiska länderna framför allt om ett nordiskt personnummer, men också om annat som förbättrar den fria rörligheten inom Norden för personer och företag. Här ses utbildning, beskattning, arbetarskydd och sociala förmåner som centrala frågor. Emellertid begränsas fördrag av denna typ av det EU-rättsliga förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet. Men de rättigheter som trots allt skulle kunna ges skulle knytas till EES/EU-medborgarskap och fast bosättning i ett nordiskt land.

Slutligen föreslås den *pragmatiska modellen* bygga på ett informellt nordiskt samarbete utan fördrag, men att man nationellt åstadkommer likartade lösningar som underlättar fri rörlighet för personer och företag så att gränshinder undviks. Här krävs ett tätt och fungerande samarbete både på politisk nivå och på tjänstemannanivå. Länderna gör en konsekvensanalys av lagförslag sommar implikationer för rörligheten inom Norden och de vid behov konsulterar varandra innan lagändringar genomförs. Denna modell tillämpas redan idag, men kunde mer aktivt och medvetet utvecklas. Här betonas samarbete i tillämpningen av lagstiftningen och när myndighet-

¹ *Nordens tid är nu, Förutsättningar och möjligheter med ett nordiskt medborgarskap*, Sten Palmgren och Gunnar Wetterberg, Tankesmedjan Agenda, 2017 - http://www.tankesmedjan.fi/Site/Data/2477/Files/NordensTid_inlaga.pdf

erna ger olika former av instruktioner, exempelvis om beskattning, arbetarskydd och sociala förmåner. Speciellt viktigt är det pragmatiska samarbetet när EU-direktiv genomförs i de nordiska länderna. Dels i fråga om att gemensamt analysera direktivets krav och olika sätt att genomföra det, dels att se till att genomförandet sker så enhetligt som möjligt i länderna och att gränshinder undviks.

Nordiska rådets tidigare fokus på personnummer²

Redan 2009 uppmärksammade Nordiska rådets mittengrupp att krav på nationella personnummer utgör ett gränshinder när nordbor vistas tillfälligt i ett annat nordiskt land, inte minst för studerande och säsongarbetare som vistas kortare än sex månader i annat nordiskt land. Dels för att vissa nordiska länder då krävde fast bosättning för att utfärda nationellt personnummer, dels för att olika kommersiella aktörer kräver personnummer för att öppna bankkonto eller för att skaffa bostad. Detta till trots att det enligt nordiska avtal inte ska vara nödvändigt att registrera sig i folkbokföringen vid vistelse under sex månader.

Förslaget sändes på remiss till Nordiska ministerrådets gränshinderforum och nationella aktörer. Den samlade återkopplingen kring förslaget att ta ett gemensamt nordiskt personnummer skulle vara en allt för stor och kostsam insats, varför utskottet föreslog att de nordiska personregistreringssystemen koordinerades bättre så att nationella personnummer kunde användas vid tillfälliga uppehåll i nordiska länder på lika fot med värdslandets personnummer. Dessutom föreslogs Nordiska ministerrådet att undersöka möjligheten för ett identifieringssystem för internethandel för att underlätta handeln över gränserna.

De nordiska regeringarna svarade att det är möjligt att få personnummer även vid kortare uppehåll än sex månader, inte minst om personen i fråga arbetar då bland annat skattemyndigheterna utfärdar personnummer i exempelvis Danmark. Dessutom betonades att personnummer inte är lagstadgat krav för att exempelvis kunna öppna bankkonto eller ingå hyresavtal, varför det ansågs som en oproportionerlig åtgärd att möjliggöra användandet av ett nordiskt personnummer i ett annat nordiskt land. Vidare svarade Nordiska ministerrådet angående möjligheterna för att underlätta internethandel att frågan om konsumenters säkerhet i anknytning till Internethandel är viktig, men reglerna i de nordiska länderna är olika, och det anses därför inte realistiskt att harmonisera dessa med tanke på att tillfredsställa rekommendationen.

Nationella myndigheters synpunkter

Eftersom det nu gått åtta år sedan det första förslaget kring personnummer sänts på höring/remiss, sändes nu det nya förslaget på remiss hos relevanta nordiska myndigheter och instanser, varav huvuddelen innehåller en del kritik med hänvisning till teknik, administration och ekonomi.

² För mer information se ärendet om *tillgång till personnummer under tillfällig vistelse i ett nordiskt land* i sin helhet på följande länk: <http://www.norden.org/sv/nordiska-raadet/aerenden/a-1470-medborgar>

I **Danmark** hänvisar *Justitsministeriet, Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, Social- og Indenrigsministeriet* och *Beskæftigelsesministeriet* bland annat till EU:s lika-behandlingsprincip som innebär att nordiska medborgare i de fall de omfattas av EU-rättsliga regler om fri rörlighet INTE omedelbart kan behandlas bättre än andra EU-medborgare i samma situation.

Uddannelses- og Forskningsministeriet och *Ministeriet for Børn-, Undervisning og Ligestilling* påpekar att de ekonomiska konsekvenserna bör utredas om förslaget ska vidareföras.

I **Finland** hänvisar också *Undervisnings- och kulturministeriet* till EU-regelverket om fri rörlighet samt till existerande avtal om lika medborgerskapsrättigheter för nordiska medborgare som tar sin högre utbildning i ett av de andra nordiska länderna som redan ger de nordiska medborgarna lika rättigheter.

Östra Finlands Regionförvaltningsverk betonar att om en vidarebehandling av förslaget önskas bör förutsättningarna för ett gemensamt nordiskt befolkningsdatasystem eller ett begränsat register över personidentitet för full nytto-optimering av det nordiska medborgarskapet utredas närmare, vilket är resurskrävande och tidsmässigt skulle ta flera år.

Polisstyrelsen stödjer förslaget om ett nordiskt medborgarskap i tillägg till de nationella medborgarskapen och betonar vikten av det nordiska samarbetet, men kan utifrån förslagets generella karaktär inte uttala sig mer specifikt.

I **Norge** där Folkeregistret för närvarande moderniseras anses inte förslaget vara ett önskemål från myndigheten. Vidare hänvisas till att det vore en dyr, omfattande och resurskrävande process, inte minst omkostnadsmässigt, att införa ett gemensamt nordiskt system. I tillägg krävs omfattande utredning av tekniska, personvårnsrättsliga och andra rättsliga konsekvenser, vilket gör att det inte anses realistiskt.

Europeiska unionen

Inom **Europeiska unionen (EU)** reglerar förordning EU nr 910/2014 elektronisk identifiering över landsgränserna. Denna förordning gäller inom EU såväl som Norge, Island, Lichtenstein och Schweiz som har skrivit avtal om att också få ingå i regelverket. EU-förordningen innehåller regler för elektronisk identifiering över landgränserna, regler för betrodda tjänster och en rättslig ram för betrodda tjänster.

Reglerna för elektronisk identifiering och betrodda tjänster över landgränserna kallas i dagligt tal för eIDAS. Varje land har enligt regelverket möjlighet, men inte skyldighet att i samverkan med sina e-legitimationsutfärdare, välja om de vill anmäla sina e-legitimationer till EU för att möjliggöra inloggning i andra ländes digitala tjänster. Landet väljer också vilken målgrupp som ska få tillgång till e-legitimationerna, exempelvis landets medborgare, alla med personnummer eller med en viss e-legitimation.

Genom anmälan enligt eIDAS går landet i god för att en viss e-legitimation, och dess personidentitetsbegrepp, kan spåras endast till en individ. E-legitimationerna ska uppfylla tillitsnivån "låg", "väsentlig" eller "hög", enligt eIDAS tillitsregler. Från den 29 september 2018 blir det enligt lag obligatoriskt för offentliga myndigheter att erkänna utländska e-legitimationer på tillitsnivån "väsentlig" och "hög" enligt eIDAS.³

Nordisk digital identifiering⁴

Mot bakgrund av att EU:s regler för elektronisk identifiering trädde i kraft 1 juli 2016 och det kommande kravet att acceptera eID från andra länder från 2018 har Nordiska ministerrådet tagit fram en studie av de nordiska ländernas eID-system för att underlätta en nordisk diskussion om eID utifrån likheter och skillnader.

En av studiens författare Tor Alvik, Digitaliseringsstyrelsen, Norge, deltog på utskottet för välfärd i Nordens möte i Oslo i januari 2017 för att dela med sig av studiens resultat. Alvik förklarade att det är fullt möjligt att finna en elektronisk lösning på de problem som framställts i medlemsförslaget.

Vidare informerade han om studien som har sett på policy och juridiska ramar, organisering, teknologi samt information och konstaterar bland annat följande:

- nationella eID-infrastruktur är välorganiserade, men det saknas nordiska sammankopplingar
- den nya EU-förordningen (eIDAS) är på en överordnad nivå och kommer inte i sig själv tvinga fram en nordisk harmonisering
- För de flesta offentliga tjänster måste användarna, trots auktoriserade utländsk eID, i tillägg tilldelas en lokal nationell identifikator
- För närvarande begränsas en helhetsbild från flera länder på grund av nationella skillnader i juridiskt ramverk och val av teknologi
- Det saknas gemensamma nordiska avtal om användning av standarder

Rapporten konkluderar tre rekommendationer:

- "Nordic CIO Forum" bör vidareutvecklas och ta ansvar för samarbetsföra och projekt av gemensam nordiskt intresse
- Nordisk teknologisamarbete bör vidareutvecklas genom projekt och studier förankrade i flertalet av de nordiska länderna
- Stödsystem för projektsamarbete på nordisk nivå bör vidareutvecklas och styrkas. Nordiska gemensamma projekt förutsätter administrativt stöd och behöver ställen för att samla projektteam och testa tekniska lösningar

³ Introduktion till eIDAS, PM från e-legitimationsnämnden, Sverige, 2016-08-19

⁴ *Nordic digital identification (eID), Survey and recommendations for cross border cooperation*, Kjell Hansteen, Jon Ølnes and Tor Alvik, TemaNord 2016:508, Nordic Council of Ministers, 2016

Nordisk-baltisk deklaration - Den nordisk-baltiska regionen: digitalt ledande⁵

Vid den nordisk-baltiska ministerkonferensen "Digital North" den 25 april 2017 antog de nordiska och baltiska ministrarna ansvariga för digitala frågor i respektive land en gemensam nordisk-baltisk deklaration som sätter ramarna för det nordisk-baltiska samarbetet kring digitalisering.

Länderna vill bland annat

- underlätta användningen av personnummer och elektroniska id så att det blir lättare att använda tjänster över nationsgränserna
- underlätta rörlighet och utbyte av Informations- och kommunikationsteknologiska (IKT) färdigheter
- främja utbyggnaden av 5G både i städer och på landsbygden för att bana väg för nya innovativa tjänster
- marknadsföra regionen som innovativ och lämpad för testning av nya digitala lösningar
- främja initiativ som kan göra regionen ledande globalt, både när det gäller att utveckla och införa ny teknik
- stärka regionens röst inom EU- och EES-samarbetet.

För att kunna följa upp deklarationen ber ministrarna Nordiska ministerrådet att engagera sig i utvecklingen av en plan för hur det framtida arbetet kan organiseras, bland annat med utgångspunkt i redan etablerade samarbetsarenor.

De nordiska samarbetsministrarna ska i juni besluta om att upprätta ett ad-hoc ministerråd för digitalisering.

Informationstjänsten Hallå Norden – Nordiska ministerrådet

Anna Sophie Liebst från Nordiska ministerrådets informationstjänst Hallå Norden, som hjälper till med information till privatpersoner om gällande nordiska regelverk vid flytt och pendling inom Norden, redogjorde för utskottet vad som gäller kring medborgarskap och personnummer vid mötet i Oslo den 25 januari 2017.

Medborgarskap ger rätt att rösta i nationella val och kan innebära att man underläggs värnplikt. För närvarande är Norge det enda land i Norden som inte tillåter dubbelt medborgarskap, även om det är under utredning. Rösträtten i nationella val om man bor i annat land varierar i de nordiska länderna med Norge och Sverige där man kan ansöka om att behålla rösträtten efter 10 respektive 25 år i utlandet å ena sidan och Danmark å andra sidan där man förlorar rösträtten när man lämnar landet.

Privatpersoner kan stöta på problem i förhållande till *personnummer* i relationen till privata företag och kommunala aktörer, exempelvis när man ska öppna bankkonto, köpa abonnemang (mobil, gym/fitness, försäkringar, etc.), söker om kredit/lån, köper av hus i utlandet eller pendlare vill köpa hus i hemlandet, bostadsköer, inskrivning av barn i skolan. Företag kan stöta på problem när de ska skriva anställningsavtal, utbe-

⁵ <http://www.norden.org/sv/nordiska-ministerraadet/samarbetsministrarna-mr-sam/deklarationer/den-nordisk-baltiske-regionen-digitalt-ledande>

tala lön eller registrera nyanställda i interna system när de inte har landets personnummer. Att skaffa ett nationellt personnummer kan också vara tidskrävande och omständigt med krav på olika kontrakt och ekonomi.

Enligt Hallå Nordens uppgifter är det ca 70 000 personer som pendlar inom Norden och under 2015 flyttade 44 500 personer till ett annat nordiskt land, vilket leder till frågan om det är nödvändigt att införa ett gemensamt nordiskt personnummer när det är ca 1 % av den nordiska befolkningen som i praktiken kan dra nytta av det. Flera undersökningar visar på att det vore dyrt att införa ett nytt nordiskt personnummer.

Det som skulle kunna underlätta vid flytt och pendling är snarare förenkling att få personnummer i ett annat nordiskt land, exempelvis genom internet/elektroniskt. Vad är hindret för att de nordiska länderna skulle kunna erkänna de andra ländernas personnummer eller knyta samman systemen tätare? Dessutom kan man fråga sig om alla de aktörer som kräver personnummer verkligen behöver göra det? Speciellt Sverige utmärker sig genom att de flesta privata aktörer kräver ett personnummer.

Möjligheter till framtiden föreslogs fokus på digitala lösningar, exempelvis gemensamt nordiskt eID, eller att gemensamt personnummer införs gradvis genom de nyfödda i Norden. Avslutningsvis föreslogs att dialog inleds med bankerna i Norden, som är de som tar fram lösningarna för e-ID i de nordiska länderna.

Ungdomens nordiska råds synpunkter

Ungdomens nordiska råd har antagit följande uttalande i förhållande till ärendets hantering:

Den fria rörligheten i Norden har sedan starten varit en av kärnvärderingarna i det nordiska samarbetet, men även om vi har nått långt både i de nordiska länderna och i Europa med att överkomma gränshinder är det fortsatt en utmaning vi måste fokusera på. I de fall man som ung i Norden i dag önskar att studera eller arbeta i ett annat land i Norden är det fortsatt stora utmaningar.

Även om det som utgångspunkt verkar enkelt att flytta till ett annat nordiskt land, finns det gränshinder om man vill öppna ett telefonabonnemang, digital post, ansökan till universitetet eller kontakt till sjukvården. Gemensamt för alla dessa, är att det krävs ett nationellt personnummer. E-identifikation används till olika grad i de nordiska länderna. Det kan vara komplicerat att få ett personnummer och det tar tid. Gränshinderproblematiken bör lösas nu. Om ungas mobilitet i Norden ska förbättras, måste vi göra något och som Ungdomens nordiska råd ser det är svaret att skapa ett gemensamt nordiskt personnummer.

Ungdomens nordiska råd anser det glädjande att Nordiska Rådet har tagit upp problemställningen, men att den föreslagna lösningen i form av nordisk e-identitet inte löser problemen. Ungdomens nordiska råd hoppas att det kan tas initiativ till och sät-

tas ambitiösare målsättningar för gränsöverskridande lösningar på gränsöverskridande problem.

Nordiska rådets gränshindergrupp

Utskottet för välfärd i Norden konstaterade vid de inledande diskussionerna kring medlemsförslaget att kärnan i förslaget handlade om avlägsnande av gränshinder. Därmed ansågs det relevant att även höra Nordiska rådets gränshindergrupp.

Gränshindergruppen diskuterade medlemsförslaget vid sitt möte den 4 april 2017 och konstaterade att i första hand ses erkännandet av varandras E-ID som vägen fram. Personnumren i traditionell bemärkelse ansågs inte vara det enklaste och billigaste sättet att komma runt gränshindren på.

För övrigt noterades från socialdemokraternas sida att det inte är lagreglerade krav som är huvudproblemet, utan banker, försäkringsbolag med flera, själva har skapat genom sina krav. Därmed påpekades att det främst är traditionella tankemönster kring personnummer som behöver brytas.

Att ändra/harmonisera personnumren är ett väldigt dyrt och inte särskilt verkningsfullt sätt att lösa gränshinderproblemen på. Det borde göras lättare att skaffa samordningsnummer/D-nummer för dem som inte är bosatta i det aktuella nordiska landet, men ändå behöver kunna fungera i detta samhälle.

De konservativa funderade över om man inte kunde få de relevanta myndigheterna att kontakta bankerna om att det inte är krav på personnummer för att öppna ett bankkonto.

Vänstersocialistiska gröna gruppen påpekade att, om det trots allt, skulle vara aktuellt med ett eventuellt nytt personnummersystem, skulle det vara bra att inkludera ett könsneutralt personnummer också. Idag tvingas alla registreras som antingen man eller kvinna genom sitt nummer.

Föreningarna Nordens Förbund

Den 27 mars 2017 antog Föreningarna Nordens Förbund (FNF) ett uttalande riktat till de nordiska regeringarna om etablerandet av ett gemensamt nordiskt e-ID för att underlätta medborgarnas vardag:

”Användning av elektronisk identifikation (e-ID) kräver inte att personnumret är det samma i hela Norden. Det som krävs är att medborgarnas identitet kan kopplas till grundläggande upplysningar som varje enskilt land har på sina medborgare. Upplysningar finns till exempel i befolkningsregistret, a-kassan eller pensionskassan. E-ID skulle därmed ersätta personnummer för medborgare som inte har personnummer i det land hen bor.

Det är enklare och billigare att koordinera utvecklingen av ett gemensamt nordiskt e-ID jämfört med att skapa ett gemensamt personnummersystem för alla nordiska

medborgare. EU:s direktiv om elektronisk identifikation fastslår att medlemsländerna skall acceptera e-ID, som är beviljat i ett annat EU-land, som likvärdigt med e-ID som är beviljat i det egna landet.

E-ID används redan idag ibland annat nätbanker och i form av koder som används för handel på nätet. E-ID är en nyckel till alla slags transaktioner på nätet och kan förhållandevis lätt anpassas att gälla för hela Norden om bara den politiska viljan finns. Om det inte utvecklas ett gemensamt nordiskt e-ID kan man använda de nationella elektroniska identifikationerna, men för det krävs en nordisk koordinering.”

Utskottets synpunkter

Utskottet för välfärd i Norden konstaterar att det behövs göras mer för att avskaffa gränshinder inom Norden. Det råder enighet om att det ska vara lättare att flytta och pendla inom Norden. Vardagen ska underlättas för nordborna.

Emellertid såg majoriteten av utskottet inte nyttan med ett nordiskt medborgarskap, utan här ser man helst att rösträtt hålls nationellt i det land man är medborgare i.

De praxis som råder på kommunal nivå och i privata företag att koppla krav på nationellt personnummer för att en individ ska kunna dra nytta av deras tjänster kan ifrågasättas. Vidare noteras att bankerna, som är en nyckelaktör när det gäller att ta fram digitala säkerhetslösningar, inte alltid ser till de marginala grupperna i samhället. Det kan vara problematiskt om de inte får några incentiva för att utveckla mer omfattande tjänster.

Dessutom bör de nordiska folkbokföringssystemen/folkeregistren kunna lita på varandra, så att det går smidigare att bo och arbeta i ett annat nordiskt land.

En digital lösning borde kunna vara vägen fram för att göra det enklare att verka över gränserna inom Norden. Med tanke på att de nordiska länderna alla har utbyggda eID-system borde det kunna gå att lösa utmaningarna med elektronisk identitet över gränserna. Med tanke på att EU-reglerna för elektronisk identifiering och betrodda tjänster över gränserna (eIDAS) nu genomförs, borde Norden dra nytta av detta och gemensamt införa de nya reglerna och ta fram ett gemensamt nordiskt eID.

När de digitala lösningarna tas fram är det emellertid viktigt att myndigheterna, i nationellt såväl som nordiskt perspektiv, fortsatt ser sitt ansvar att finnas tillgängliga för de medborgare som har svårigheter med tillgång till e-service så att dessa inte riskerar att förlora de förmåner de har rätt till.

Vidare ser utskottet det som angeläget att inleda diskussioner med näringsliv och banker kring hur personnummer används, för att förhindra att det utgör ett gränshinder. Vidare är det viktigt att säkra att de gemensamma digitala lösningarna utformas på ett säkert, såväl som medborgarvänligt sätt.

Torshamn, Färöarna, 28 juni 2017

Bente Stein Mathisen (H)

Brigitte Klinskov Jerkel (KF)

Christian Juhl (EL)

Jenis av Rana (Mfl.)

Karen J. Klint (S)

Krista Mikkonen (gröna)

Kåre Simensen (A)

Lennart Axelsson (S)

Maria Stockhaus (M)

Mika Raatikainen (saf)

Paula Bieler (SD)

Rikard Larsson (S)

Sivert Haugen Bjørnstad (FrP)

Ulf Leirstein (FrP)